

Adamique, Pré-Adamique

[Intro][Melody]

Plus de la moitié veut me guider,
L'âme collective, Adamique.
L'autre moitié préfère se libérer,
L'âme libre, Pré-adamique.

Des programmes dansent dans ma tête,
L'une voile la lumière du ciel.
L'autre transperce la tempête,
C'est la Vie au Morontiel. *[mo-ron-si-el]*

L'Adamique veut changer ce monde,
Dans une émotion qui l'inonde.
Le Pré-adamique transcende le mental,
Et neutralise l'écho de l'astral.

[Solo]

Des mémoires en moi s'activent chaque jour,
L'une projette ses reflets dorés,
L'autre déchire ce ciel trop lourd,
C'est là l'art de s'autogérer.

Entre Adamique et Pré-adamique, je me définis,
Hors du miel et de ses mirages infinis.
Le miel coule, épais et lent,
Mais je règne au présent.
Adamique subit une vérité qui l'appelle,
Pré-adamique commande au réel.

[Solo] [Chore]

L'Adamique veut changer ce monde,
Dans une émotion qui l'inonde.
Le Pré-adamique transcende le mental,
Et neutralise l'écho de l'astral.

[Solo] [Chore]

L'Adamique veut changer ce monde,
Dans une émotion qui l'inonde.
Le Pré-adamique transcende le mental,
Et neutralise l'écho de l'astral.

[Solo] [End]

Adamic, Pre-Adamic

[Intro] [Melody]

More than half wants to guide me,
The collective soul, Adamic.
The other half prefers to withdraw,
The free soul, Pre-Adamic.

Programs dancen inside my head,
One veils the light of the sky.
The other breaks through the storm,
Life unfolds in the Morontiel. [mou'ron.ti.əl].

[Chore]

Adamic wants to change this world,
With cries and outbursts of voice.
Pre-Adamic Transcends the mind,
And neutralizes The astral echo.

[Solo]

Memories within awaken every day,
One projects its golden gleams,
The other tears this leaden sky away,
Mastering the self, or so it seems.

Between two worlds, I watch,
The dreamer's soul, trapped in honey,
The honey flows, thick and slow,
Drowning the cries of the now.
One follows a truth that calls,
The other clings to the real.

[Chore]

Adamic wants to change this world,
With cries and outbursts of voice.
Pre-Adamic Transcends the mind,
And neutralizes The astral echo.

[Solo] [Chore]

Adamic wants to change this world,
With cries and outbursts of voice.
Pre-Adamic Transcends the mind,
And neutralizes The astral echo.

[Solo][End]

Adamisch, Prä-Adamisch

[Intro][Melodie]

Mehr als die Hälfte will mich führen,
Die kollektive Seele, adamisch.
Die and're Hälfte will sich befreien,
Die freie Seele, prä-adamisch.

Programme tanzen wild in mir,
Die eine verhüllt das Himmelslicht.
Die andere durchmisst den Sturm,
Das ist das Leben im Morontiel. [*mo-ron-ti-e:l*]

[Refrain] [Chor]

*Das Adamische will diese Welt verändern,
Mit Schreien, die es von innen durchfluten.
Das Prä-Adamische transzendiert den Geist,
Und neutralisiert den astralen Widerhall.*

[Solo]

Erinnerungen sind nicht mehr einerlei,
Die eine wirkt wie goldne Träumerei,
Die andre zerbricht den Himmel entzwei,
Im innersten Moment werd' ich frei.

Zwischen Adamisch, Prä-Adamisch – finde ich mich,
Fern vom Honig, seinen Trugbildern, umfinge mich.

Der Honig rinnt, zäh und schwer,
Doch ich regiere jetzt – hier und mehr.
Das Adamische sucht die Wahrheit, die es ruft,
Das Präadamische regiert das Wirkliche.

[Solo] [Chor]

*Das Adamische will diese Welt verändern,
Mit Schreien, die es von innen durchfluten.
Das Prä-Adamische transzendiert den Geist,
Und neutralisiert den astralen Widerhall.*

[Solo] [Chor]

*Das Adamische will diese Welt verändern,
Mit Schreien, die es von innen durchfluten.
Das Prä-Adamische transzendiert den Geist,
Und neutralisiert den astralen Widerhall.*

[Solo] [Ende]

آدمی، پیش آدمی

[Intro] [Melody]

بیش از نیمی می خواهد مرا هدایت کند،
روح جمعی، آدمی.
نیمه دیگر ترجیح می دهد آزاد گردد،
روح آزاد، پیش آدمی.
الگوها در سرم دیوانهوار می رقصند،
یکی نور آسمان را می پوشاند،
دیگری طوفان را می شکافد،
و زندگی در مورنسیل می درخشند

[Chore]

آدمی می خواهد این جهان را تغییر دهد،
با فریاد و صداهای بلند.
پیش آدمی غیبت را برمی گزیند،
رها در پژواک عالم اثری.

[Solo]

خاطرات در من هر روز بیدار می شوند،
یکی در رویای نور ستاره ی طلایی،
دیگری سقف سنگین آسمان را می شکند،
این است راز و هنر خودفرمانی.

میان آدمی و پیش آدمی خود را می یابم،
دور از عسل و سراب های بی پایم.
عسل ... جاریست، غلیظ و آرام،
اما من بر زمان حال ... فرمان روایم.
آدمی به حقیقتی فراخوان ... ایمان دارد،
پیش آدمی بر حقیقت مطلق حکم می راند

آدمی می خواهد این جهان را تغییر دهد،
با فریاد و صداهای بلند.
پیش آدمی غیبت را برمی گزیند،
رها در پژواک عالم اثری.

[Solo][Chore]

آدمی می خواهد این جهان را تغییر دهد،
با فریاد و صداهای بلند.
پیش آدمی غیبت را برمی گزیند،
رها در پژواک عالم اثری.

[Solo][End]

Adamique, Pré-Adamique

Explication

Couplet 1

*Plus de la moitié veut me guider,
L'âme collective, Adamique.
L'autre moitié préfère se libérer,
L'âme libre, Pré-adamique.*

Adamiques : Êtres humains **connectés à une âme collective**, partageant une conscience de groupe (comme une ruche où les individus sont liés à une intelligence commune).

Plus de la moitié veut me guider

La majorité (les Adamiques) **fonctionne selon des schémas collectifs** (normes, religion, traditions, systèmes de pensée dominants).

Veut me guider : Ils cherchent à **intégrer l'individu dans leur système**, à le conformer à leur réalité partagée.

Métaphore : Comme un essaim où chaque abeille suit le mouvement du groupe, sans individualité marquée.

Pré-adamiques : Êtres humains **dotés d'une âme individuelle**, autonomes et souverains.

L'autre moitié préfère se libérer

Une minorité (les Pré-adamiques) **rejette l'influence collective** pour affirmer leur singularité.

Se libérer : Ils **brisent les chaînes des conditionnements collectifs** pour exister par eux-mêmes.

Métaphore : Comme un oiseau qui quitte la volée pour voler seul, selon sa propre trajectoire.

Ce couplet décrit **deux types d'humanité coexistants sur Terre** :

1. Les Adamiques :

- **Conscience collective** : Leur identité est **diluée** dans le groupe.
- **Guidage extérieur** : Ils suivent des règles, des croyances, ou des autorités extérieures (comme un logiciel préprogrammé).
- **Limitation** : Leur liberté individuelle est **restreinte** par le collectif.

2. Les Pré-adamiques :

- **Conscience individuelle** : Chaque âme est **unique et autonome**.
- **Libération active** : Ils **refusent les cadres imposés** pour créer leur propre réalité.
- **Souveraineté** : Leur pouvoir réside dans leur capacité à **se définir** eux-mêmes, sans dépendre d'un système extérieur.

Interprétation supra-consciente :

Adamique = Fréquence de groupe : Comme une note dans une **mélodie collective**, où l'individu perd son identité dans l'harmonie générale.

Exemple : Une personne qui suit aveuglément les traditions religieuses sans les remettre en question.

Pré-adamique = Fréquence individuelle : Comme une **mélodie solo**, où chaque note est unique et intentionnelle.

Exemple : Un artiste qui crée en dehors des normes, ou un penseur qui remet en question les systèmes établis.

Ce couplet pose la question centrale de l'identité humaine :

- Suis-je un maillon d'une chaîne collective (Adamique) ?
- Ou suis-je une entité souveraine, maître de mon destin (Pré-adamique) ?

C'est un appel à la conscience : *Dans quel camp te situes-tu ? Et surtout, lequel choisis-tu ?*

Couplet 2

*Des programmes dansent dans ma tête,
L'une voile la lumière du ciel.
L'autre transperce la tempête,
C'est la Vie au Morontiel.*

Ce couplet décrit l'interaction entre les deux types de conscience (Adamique et Pré-adamique) dans l'esprit d'un individu, en utilisant des métaphores vibrationnelles.

Des programmes dansent dans ma tête

Programmes : Représente les **schémas mentaux**, les **croyances conditionnées**, et les **automatismes** qui influencent la pensée. Ces programmes peuvent être :

Collectifs (Adamique) : Normes sociales, éducation, traditions, médias, etc.

Individuels (Pré-adamique) : Prises de conscience personnelles, intuitions, insights.

Dansent : Les programmes ne sont pas statiques ; ils interagissent dynamiquement dans l'esprit, comme une danse où certains dominent et d'autres s'effacent. Cette danse peut être **chaotique** (conflits internes) ou **harmonieuse** (quand l'individu maîtrise ses programmes).

L'une voile la lumière du ciel

L'une : Représente le **programme Adamique** (collectif). *La lumière du ciel* symbolise la clarté de la conscience pure, la vérité non filtrée, ou la perception directe de la réalité.

Voile : Le programme Adamique obscurcit cette clarté en imposant des filtres (croyances limitantes, peurs collectives, illusions sociales).

L'autre transperce la tempête

L'autre : Représente le **programme Pré-adamique** (individuel). *La tempête* symbolise **le chaos mental ou émotionnel** (doutes, conflits internes, influences extérieures perturbatrices).

Transperce : Le programme Pré-adamique traverse ces perturbations pour accéder à une lucidité et une maîtrise totales.

Exemple : Une personne qui, malgré les pressions sociales, reste fidèle à sa vérité intérieure et agit selon sa propre volonté.

C'est la Vie au Morontiel

Morontiel : Dans ce contexte, **Morontiel n'est pas un plan intermédiaire**, mais un **état de conscience supérieur** accessible aux Pré-Adamiques.

La Vie au Morontiel : Représente une existence où l'individu a **transcendé** les programmes Adamiques et vit en pleine souveraineté. C'est un état où les illusions collectives n'ont plus de prise. La conscience est **alignée avec sa propre fréquence** (sans interférences extérieures). L'individu **crée sa réalité** plutôt que de la subir.

Métaphore : Imagine un **océan agité** (les programmes Adamiques) et une **île de calme** (Morontiel). *C'est la Vie au Morontiel*, signifie : Voici ce que c'est que de vivre libéré des tempêtes, dans la clarté et la maîtrise de soi.

Refrain

*L'Adamique veut changer ce monde,
Dans une émotion qui l'inonde.
Le Pré-adamique transcende le mental,
Et neutralise l'écho de l'astral.*

L'Adamique veut changer ce monde

L'Adamique (l'âme collective) : Veut changer ce monde.

- L'Adamique est **centré sur l'extérieur**. Il croit que le bonheur, la paix ou la liberté viendront d'une **transformation du monde** (révolutions, réformes, combats idéologiques...).
- Métaphore : Comme quelqu'un qui essaie d'éteindre un incendie en agitant les bras, sans réaliser que le feu vient *de lui*.
- Exemple : Les mouvements sociaux, les luttes politiques, ou même les quêtes spirituelles qui cherchent à *sauver le monde*.

Dans une émotion qui l'inonde

- Ses actions sont portées par des vagues **émotionnelles** (colère, espoir, désespoir, passion).
- *Inonde* : L'émotion **le submerge**, comme une marée qui l'emporte. Il n'a pas de maîtrise, il est **ballotté** par ce qu'il ressent.

- Conséquence : Il est **réactif**, pas créateur. Son énergie se disperse dans l'extérieur, sans jamais apaiser son vide intérieur.

En résumé : L'Adamique est prisonnier d'un paradoxe : Il veut changer le monde, mais **il est changé par le monde** (ses émotions, ses systèmes). Il croit agir, mais **il est agi** par des forces qu'il ne maîtrise pas.

Le Pré-adamique transcende le mental

Le Pré-adamique (l'âme individuelle) : *Transcende le mental.*

- Le Pré-adamique ne se bat pas contre le monde ; il dépasse le cadre même de **la pensée** qui crée les problèmes.
- *Transcende* : Il se place **au-dessus** des schémas mentaux (peurs, doutes, conditionnements) comme un oiseau qui survole la tempête.

Mécanisme :

- L'Adamique **pense** à ses problèmes.
- Le Pré-adamique **observe ses pensées** sans s'y identifier. Il sait que le mental est un outil, pas un maître.
- Exemple : Méditation, création artistique, ou toute action où l'individu agit depuis son essence, pas depuis ses peurs.

neutralise l'écho de l'astral

L'astral : C'est le plan des émotions collectives, des énergies **invisibles** qui influencent les humains (comme un brouillard émotionnel).

- Pour l'Adamique, cet écho est **amplifié** (il ressent les peurs du monde comme siennes).
- Pour le Pré-adamique, cet écho est **neutralisé** : il **ne résonne pas** avec ces fréquences.
- *Neutralise* : Il **annule l'effet** de ces énergies sur lui, comme un bouclier invisible.
- Métaphore : Comme un poste radio qui change de fréquence pour éviter les parasites.

En résumé : Le Pré-adamique ne cherche pas à changer le monde – il change sa propre fréquence, et par là, le monde autour de lui se transforme naturellement.

- Il n'est pas **dans** l'émotion (comme l'Adamique), mais **au-dessus**.
- Il n'est pas **victime** de l'astral, mais **maître** de son propre champ énergétique.

Contraste entre les deux :

Adamique	Pré-adamique
Agit sur le monde (extérieur).	Agit depuis son essence (intérieur).
Submergé par l'émotion.	Libéré au-dessus du mental.
Réagit aux échos de l'astral.	Neutralise les échos de l'astral.
Prisonnier des systèmes.	Créateur de sa réalité.

Il montre **deux réalités parallèles** :

1. L'**Adamique** est comme un **nageur qui lutte contre les vagues** (il épuisera son énergie sans jamais atteindre la rive).
2. Le **Pré-adamique** est comme quelqu'un qui **marche sur l'eau** (il a compris que les vagues ne sont qu'illusions).

Message caché :

- Si tu es Adamique, ce refrain peut te **réveiller** : *Et si je cessais de lutter contre le monde, et que je changeais ma propre fréquence à la place ?*
- Si tu es Pré-adamique, c'est un **rappel** : *Tu n'as pas à sauver le monde. Ta simple présence, alignée sur le réel, est une révolution.*

Couplet 3

*Des mémoires en moi s'activent chaque jour,
L'une projette ses reflets dorés,
L'autre déchire ce ciel trop lourd,
C'est là l'art de s'autogérer.*

Des mémoires en moi s'activent chaque jour

Les **mémoires** peuvent être des souvenirs, des conditionnements, ou des schémas inconscients qui resurgissent quotidiennement. Elles sont **actives**, ce qui signifie qu'elles influencent le présent, même sans que l'individu en ait conscience.

L'une projette ses reflets dorés

Une mémoire **illumine** (reflets dorés = souvenirs agréables, idéaux, ou illusions rassurantes). Ces reflets peuvent être **beaux mais trompeurs**, comme un miroir qui ne montre qu'une partie de la réalité.

L'autre déchire ce ciel trop lourd

Une mémoire **détruit les illusions** (*ciel trop lourd* = croyances ou systèmes qui pèsent sur l'individu). C'est un processus de **libération**, où l'individu brise ce qui l'encombre pour accéder à une légèreté.

C'est là l'art de s'autogérer

S'autogérer signifie **se gérer soi-même**, sans dépendre des influences extérieures. C'est un **équilibre dynamique** entre :

Accepter les parts lumineuses de soi (*reflets dorés*).

Détruire ce qui limite ou pèse (*ciel trop lourd*).

Cet art est celui de la **souveraineté individuelle**, où l'on devient à la fois le sculpteur et l'œuvre.

Pont

Entre Adamique et Pré-adamique, je me définis,

Hors du miel et de ses mirages infinis.

Le miel coule, épais et lent,

Mais je règne au présent.

Adamique subit une vérité qui l'appelle,

Pré-adamique commande au réel.

Entre Adamique et Pré-adamique, je me définis

On se **situe dans l'entre-deux**, ni totalement enchaîné par les illusions Adamiques, ni totalement libéré comme un Pré-adamique pur. Une personne qui, tout en vivant dans le monde matériel (Adamique), cultive une **conscience souveraine** (Pré-adamique) à travers l'art, la méditation, ou la création. C'est dans cet **espace de tension** qu'il se définit, comme un équilibriste sur un fil.

Hors du miel et de ses mirages infinis

- *Le miel* symbolise les **illusions** douces mais enivrantes (plaisirs éphémères, promesses trompeuses, dépendances).
- *Mirages infinis* → Ces illusions semblent **sans fin**, car elles se renouvellent constamment sous différentes formes.
- *Hors du miel* signifie **se détacher de ces leurres** pour accéder à une réalité plus authentique.

Le miel coule, épais et lent :

Le miel (les illusions) est **visqueux et lent** ; il colle, retient, et ralentit la progression. C'est une métaphore de la **lenteur des conditionnements** qui persistent dans le temps.

Mais je règne au présent

Malgré ces forces, l'individu exerce sa **souveraineté dans l'instant**. *Règne* implique un **pouvoir actif**, une **maîtrise consciente** de sa réalité immédiate. Le présent est le **seul espace où la liberté totale est possible**, car il n'est pas encombré par le passé ou les projections futures.

Le passé (regrets, traumatismes).

Le futur (peurs, projections).

Imagine un royaume :

- *Le miel* = Les **brumes épaisses** qui enveloppent le château (le mental).
- *Je règne au présent* = Le roi (la conscience) **gouverne depuis sa salle du trône**, malgré les brumes.

Adamique subit une vérité qui l'appelle

L'Adamique est tiré vers une **vérité** (un éveil, une libération), mais il la **subit** comme une force extérieure. Comme une personne qui croit qu'elle doit changer le monde, qu'elle a une mission, mais qui **résiste** par peur ou par habitude.

Une vérité qui l'appelle = Une intuition profonde, un appel de l'âme, mais l'Adamique n'a pas les outils pour y répondre.

Métaphore : Comme un navire tiré par une marée : Il **sent** la direction, mais il ne **maîtrise** pas le courant.

Pré-adamique commande au réel

- **Commande au réel** : Le Pré-adamique **ne subit pas la réalité**, il la crée.
- Il **maîtrise** les fréquences, les énergies, et les manifestations.
- Exemple : Un artiste qui, par sa création, modifie la perception du monde.
- *Commande* = Une **autorité naturelle**, comme un chef d'orchestre qui guide la musique.

Métaphore : Comme un **sculpteur** : Il ne supplie pas la pierre de prendre forme, il la **façonne** selon sa vision.

Refrain (répétition)

Répétition pour ancrage : La répétition de ce refrain **renforce l'opposition** entre les deux forces (Adamique/Pré-adamique). Elle souligne que cette **dualité** est un cycle, une danse permanente entre :

- **L'action extérieure** (Adamique : *changer le monde*).
- **La maîtrise intérieure** (Pré-adamique : *transcender le mental*).

Effet hypnotique :

La répétition crée un **rythme**, presque une **incantation**, qui ancre ces concepts dans l'esprit de l'auditeur. C'est une façon de **marteler le message** : ces deux forces coexistent, et le choix de l'individu est de **naviguer entre elles**.

Une illustration surréaliste et symbolique représentant la dualité entre Adamique et Pré-adamique. Au centre, une silhouette humaine translucide, mi-lumière mi-ombre, se tient entre deux mondes : à gauche, une sphère dorée et structurée (l'Adamique), remplie de programmes géométriques, de reflets dorés et d'émotions fluides comme

Cette fresque surréaliste illustre une transition supra-consciente entre deux mondes séparés par une rivière de miel.

- À gauche (Adamique) : Un univers organique et doré représentant l'âme collective et l'émotion inondante.
- Au centre : Un géant de pierre relie les deux rives, tandis qu'un pont de cristal permet au « Moi » de s'extraire du flux.
- À droite (Pré-Adamique) : Un espace éthéré et orageux où l'âme libre commande au réel et déchire le ciel des mémoires.

L'œuvre symbolise l'art de l'autogestion au moment présent, hors des mirages du passé et futur.

آدمی، پیش‌آدمی

توضیح

این ترانه موضوعی عارفانه را کاوش می‌کند که ریشه‌های ژرف در برخی سنت‌های عرفانی و گنوسی دارد: آدمی و پیشا-آدمی. تأملی آغازین درباره جایگاه فرد در جهان: آیا باید انسانیت خود را بپذیرد و برای تغییر جهان مبارزه کند، یا فراتر از جهان مادی برآید و به واقعیت برتر بپیوندد؟ این دوگانه در قلب بسیاری از سنت‌ها قرار دارد.

بند اول :

بیش از نیمی می‌خواهد مرا هدایت کند،
روح جمعی، آدمی.
نیمه دیگر ترجیح می‌دهد آزاد گردد،
روح آزاد، پیش‌آدمی.

بیش از نیمی می‌خواهند مرا هدایت کنند، روح جمعی، آدمی

این جمله درباره‌ی آدمی‌ها است: بیش از نیمی از انسان‌ها (آدمی‌ها) می‌خواهند توسط جامعه، قوانین، یا باورهای جمعی تو را هدایت کنند یا خودشان هدایت شوند.

- روح جمعی دارند: یعنی به گروه، جامعه، قوانین جمعی یا مذهب وابسته‌اند.
- هدایت شدن برای آن‌ها مهم است: آن‌ها به دنبال راهنمایی، امنیت، و پذیرش از طرف جامعه هستند.
- مثال: کسی که فقط به خاطر پذیرش اجتماعی کار می‌کند یا از قوانین جامعه پیروی می‌کند یا به دینی کورکورانه باور دارد بدون اینکه سوال کند.

نیمه دیگر ترجیح می‌دهد آزاد گردد، روح آزاد، پیش‌آدمی

این جمله درباره‌ی پیش‌آدمی‌ها است: نیمه‌ی دیگر انسان‌ها (پیش‌آدمی‌ها) ترجیح می‌دهند آزاد باشند.

- روح آزاد دارند: یعنی می‌خواهند خودشان تصمیم بگیرند و از قید و بندهای جامعه رها شوند.
- آزادی برای آن‌ها مهم است: آن‌ها به دنبال استقلال، خلاقیت، و بیداری هستند.
- مثال: کسی که به صدای درونی خود گوش می‌دهد و واقعیت خود را می‌آفریند.

مقایسه‌ی دو نوع انسان

آدمی‌ها	پیش‌آدمی‌ها
روح جمعی دارند	روح آزاد دارند
می‌خواهند هدایت کنند یا شوند	می‌خواهند آزاد باشند
وابسته به جامعه هستند	مستقل از جامعه هستند
به دنبال امنیت هستند	به دنبال بیداری هستند

چرا این تعریف مهم است؟ چون این دو نوع انسان، دو نگاه متفاوت به زندگی دارند:
• آدمی‌ها به جامعه وابسته‌اند و هدایت کردن یا شدن را می‌خواهند.
• پیش‌آدمی‌ها به آزادی اهمیت می‌دهند و می‌خواهند خودشان تصمیم بگیرند.

الگوها در سرم دیوانه‌وار می‌رقصند،
یکی نور آسمان را می‌پوشاند،
دیگری طوفان را می‌شکافد،
و زندگی در مورنسیل می‌درخشد.

الگوها در سرم دیوانه‌وار می‌رقصند
الگوها = افکار، باورها، خاطرات، و تصاویر ذهنی که در ذهن وجود دارند.
دیوانه‌وار می‌رقصند = این الگوها به صورت آشفته و بی‌قاعده در ذهن حرکت می‌کنند.
• مثل یک کارناوال در ذهن که هر کدام از الگوها سعی می‌کنند توجه تو را جلب کنند.
• این هیاهوی ذهنی است که هر هنرمند، شاعر، یا انسان آگاه با آن آشنا است.

یکی نور آسمان را می‌پوشد
یکی از الگوها نور آسمان را می‌پوشد. نور آسمان = حقیقت، آگاهی، و روشنی است.

دیگری طوفان را می‌شکافد
الگوی دیگر طوفان را می‌شکافد. طوفان = هیجانات، ترس‌ها، و چالش‌های زندگی است.

و زندگی در مورنسیل می‌درخشد

مورنسیل (Morontiel) = نماد لحظه‌ی حاضر یا حقیقت پنهان. زندگی در مورنسیل می‌درخشد = زندگی در لحظه‌ی حاضر، در نور آگاهی می‌درخشد. این نشان‌دهنده‌ی این است که با وجود تمام هیاهوی ذهنی، زندگی در نهایت در نور و واقعیت می‌درخشد.

آدمی می‌خواهد این جهان را تغییر دهد،
با فریاد و صداهای بلند.
پیش‌آدمی غیبت را برمی‌گزیند،
رها در پژواک عالم اثیری.

این بیت‌ها دو نگاه کاملاً متفاوت به جهان را با زبان شاعرانه‌ای توصیف می‌کند که همه چیز را در خود دارد: قدرت، سکوت، تغییر و رهایی.

آدمی می‌خواهد این جهان را تغییر دهد، با فریاد و صداهای بلند.

آدمی‌ها (انسان‌های معمولی، وابسته به ماتریکس): هدف: تغییر دادن جهان مادی (چون فکر می‌کنند این جهان

واقعی است). روش: با فریاد، اعتراض، و صداهای بلند (مثل مبارزات اجتماعی، انقلاب‌ها، یا تلاش برای عدالت).

- چرا؟ چون آن‌ها به این جهان باور دارند و می‌کوشند آن را بهتر، عادلانه‌تر، یا کامل‌تر کنند.
- مثال: فعالان اجتماعی، دانشمندان، یا هنرمندانی که می‌خواهند تغییری در جامعه ایجاد کنند.
- نمادها: فریاد و صداهای بلند = تلاش برای دیده شدن، شنیده شدن، و تغییر دادن.

پیش‌آدمی غیبت را برمی‌گزیند، رها در پژواک عالم اثری

پیش‌آدمی‌ها (الوهیم، انسان‌های آگاه): هدف: رهایی از جهان مادی (چون می‌دانند این جهان توهم است). روش: غیبت و سکوت (چون می‌دانند تغییر دادن جهان مادی بی‌فایده و غیر ممکن است).

- چرا؟ چون آن‌ها می‌دانند که این جهان یک خواب اهریمنی است و سعی می‌کنند در آن بیدار شوند.
- مثال: عرفا، راهبان، یا هنرمندانی که به دنبال بیداری روحی هستند و از هیاهوی جهان دوری می‌کنند.

نمادها: غیبت = دوری از جهان مادی، سکوت، و تمرکز بر درون. پژواک عالم اثری یا آسترال = واقعیت، آگاهی، و جهان معنوی (جایی که پیش‌آدمی‌ها به آن متصل می‌شوند).

مقایسه‌ی دو نگاه

پیش‌آدمی‌ها	آدمی‌ها
می‌خواهند از ماتریکس رها شوند	می‌خواهند جهان را تغییر دهند
با سکوت و غیبت	با فریاد و صداهای بلند
می‌دانند جهان مادی توهم است	به جهان مادی باور دارند
سعی می‌کنند در ماتریکس بیدار شوند	در ماتریکس هیپنوتیز شده اند

خاطرات در من هر روز بیدار می‌شوند،
یکی در رویای نور ستاره‌ی طلایی،
دیگری سقف سنگین آسمان را می‌شکند،
این است راز و هنر خودفرمانی.

خاطرات در من هر روز بیدار می‌شوند

- خاطرات = تجربیات گذشته، افکار، و احساساتی که در ذهن و قلب زندگی می‌کنند.
- هر روز بیدار می‌شوند = این خاطرات همیشه زنده‌اند و هر روز در تو بیدار می‌شوند (مثل یک کتاب باز که هر روز صفحه‌ی جدیدی از آن خوانده می‌شود).
- معنا: تو با خاطراتت زندگی می‌کنی — آن‌ها بخشی از وجود تو هستند و هر روز تأثیر جدیدی بر تو می‌گذارند.

یکی در رویای نور ستاره‌ی طلایی

- یکی از خاطرات (یا بخش‌های وجود تو) در رویای نور ستاره‌ی طلایی زندگی می‌کند.
- نور ستاره‌ی طلایی = حقیقت، آگاهی، و زیبایی است.
- رویای نور ستاره‌ی طلایی = یک دنیای ایده‌آل، روشن، و پر از امید است.
- معنا: این بخش از تو به دنبال نور، حقیقت، و زیبایی است

دیگری سقف سنگین آسمان را می‌شکند

- بخش دیگر از خاطرات (یا وجود تو) سقف سنگین آسمان را می‌شکند.
- سقف سنگین آسمان = محدودیت‌ها، باورهای غلط، و موانعی که تو را از درک واقعیت باز می‌دارند.
- می‌شکند = این محدودیت‌ها را می‌شکند و از آن‌ها فراتر می‌رود.
- معنا: این بخش از تو مبارز، قدرتمند، و تصمیم گرفته است که از قید و بندها رها شود.

این است راز و هنر خودفرمانی

- راز و هنر خودفرمانی = توانایی تو در مدیریت و هدایت خودت است.
- خودفرمانی = کنترل کردن افکار، احساسات، و زندگی خود بدون وابستگی به دیگران.
- راز = این که تو می‌توانی بین رویای نور ستاره‌ی طلایی (آرزوها، حقیقت) و شکستن سقف آسمان (مبارزه، تغییر) تعادل برقرار کنی.
- هنر = این که تو می‌توانی این دو را با هم ترکیب کنی و یک زندگی زیبا و قدرتمند بسازی.

معنای کلی شعر: این شعر درباره‌ی قدرت تو در مدیریت زندگی و افکارت است:

- تو خاطرات و تجربیات زیادی داری که هر روز در تو بیدار می‌شوند.
- یک بخش از تو (پیش‌آدمیک) به دنبال نور و حقیقت است (رویای ستاره‌ی طلایی).
- بخش دیگر تو (آدمیک) مبارز و قدرتمند است و محدودیت‌ها را می‌شکند (شکستن سقف آسمان).
- راز و هنر تو این است که می‌توانی بین این دو تعادل برقرار کنی — و این خودفرمانی است.

میان آدمی و پیش‌آدمی خود را می‌یابم،
دور از عَسَل و سَراب‌های بی‌پایانم.
عَسَل ... جاریست، غَلِیظ و آرام،
أَمَّا مَنْ بَرَّ زَمَانٍ حَالٍ ... فَرَمَانَ رَوَّابِمْ.
آدمی به حَقِیْقَتِی فَرَاخَوَانَ ... اِیْمَانَ دَاوَدَ،
پیش‌آدمی بَر حَقِیْقَتِ مَطْلُوقِ حُكْمِ مِی رَاوَدَ

میان آدمی و پیش‌آدمی خود را می‌یابم

- میان آدمی و پیش‌آدمی = تو در میانه‌ی این دو جهان قرار داری.
- آدمی = انسان معمولی (وابسته به ماتریکس، جامعه، و باورهای جمعی).
- پیش‌آدمی = انسان آگاه (آلوهیم، آزاد از ماتریکس، و در جستجوی حقیقت).
- خود را می‌یابم = تو در این میانه، خود واقعی‌ات را پیدا می‌کنی.

دور از عسل و سراب‌های بی‌پایانم

- عسل = لذت‌ها، وابستگی‌ها، و توهمات مادی (چیزهایی که آدمی‌ها به آن‌ها وابسته‌اند).

- سراب‌های بی‌پایان = توهمات، آرزوهای بی‌پایان، و چیزهایی که هرگز به آن‌ها نمی‌رسی (چون در ماتریکس هستند).
- دور از عسل و سراب‌ها = تو از این وابستگی‌ها و توهمات فاصله گرفته‌ای و در حال بیداری هستی.

عسل ... جاریست، غلیظ و آرام

- عسل جاریست = لذت‌ها و وابستگی‌ها همیشه در جهان وجود دارند (مثل یک رودخانه‌ی همیشگی).
- غلیظ و آرام = این لذت‌ها شیرین و جذاب هستند، اما تو را در ماتریس گرفتار می‌کنند (مثل عسل که چسبنده است).

اما من بر زمان حال ... فرمان روایم

- زمان حال = لحظه‌ی حاضر (تنها زمانی که واقعاً وجود دارد).
- فرمان روایم = تو بر لحظه‌ی حاضر حکومت می‌کنی — یعنی تو در لحظه زندگی می‌کنی و از توهمات گذشته و آینده رها شده‌ای.
- معنا: تو آگاه هستی و می‌دانی که واقعیت در لحظه‌ی حاضر است.

آدمی به حقیقتی فراخوان ... ایمان دارد

- آدمی‌ها = انسان‌های معمولی.
- به حقیقتی فراخوان ایمان دارد = آن‌ها به یک حقیقت بیرونی (مثل دین، جامعه، یا قوانین) ایمان دارند و فکر می‌کنند که این حقیقت آن‌ها را نجات می‌دهد.

پیش‌آدمی بر حقیقت مطلق حکم می‌راند

- پیش‌آدمی‌ها = انسان‌های آگاه.
- بر حقیقت مطلق حکم می‌راند = آن‌ها می‌دانند که واقعیت در درون آن‌ها است و خودشان آن را می‌آفرینند (نه اینکه به یک حقیقت بیرونی ایمان داشته باشند).

این نقاشی نمادین، تقابل معنوی میان آدمی و پیش‌آدمی را به تصویر می‌کشد که توسط رودخانه‌ای از عسل طلایی از هم جدا شده‌اند.

- مرکز و سمت چپ (پیکره‌ی غول‌آسا و آدمی): برجسته‌ترین عنصر این بخش، یک پیکره‌ی غول‌آسا و باستانی است که بدنش از معماری سنگی، آجرها و ساختارهای درهم‌تنیده‌ی ارگانیک ساخته شده است. این پیکره که مستقیماً بر روی جریان عسل غلیظ ایستاده، نمادی از «آدمی» و تمدن بشری است که ریشه در گذشته و ماده دارد. او با هیبتی ستون‌مانند بر چشم‌انداز مسلط است و در بدن او، فضاهایی مانند خانه‌ها و معابد دیده می‌شود که گویی روح جمعی را در خود جای داده‌اند. در سمت چپ این پیکره، پیکره‌های انسانی کوچک‌تری از ساختارهای مشابه پدیدار می‌شوند که همگی به سوی کره‌های نورانی «نور ستاره‌ی طلایی» و «الهام» (هدایت) دست دراز کرده‌اند، که نشان‌دهنده تلاش «آدمی» برای یافتن معنا و تغییر جهان است.
- مرکز تصویر و پل: غول معماری بر جریان عسل مسلط است، در حالی که شخصیتی بر روی پلی بلورین و هندسی گام می‌دارد. این پل که از جنس بلور شفاف است، نماد «زمان حال» و هنر حاکمیت بر خود یا همان «خودفرمانی» است که به فرد اجازه می‌دهد تا از جریان غلیظ عسل و الگوهای کهن فاصله بگیرد.
- سمت راست (روح آزاد / پیش‌آدمی): پیکره‌ای نورانی به سوی آسمانی طوفانی با پرتوی آبی صعود می‌کند. این بخش نشان‌دهنده رهایی روح، و توانایی فراتر رفتن از الگوهای ذهنی برای حکم راندن بر واقعیت است.
- این تصویر لحظه‌ی گذر از شرطی‌شدگی‌های جمعی و تاریخ مادی بشریت (که توسط پیکره‌ی غول‌آسای آدمی بازنمایی می‌شود) به سوی استقلال فردی و رهایی در قلب «حال» را به خوبی ترسیم می‌کند.